Prima instanță: Judecătoria Criuleni, sediul Central, judecător Adrian Clevada
Dosarul nr.2a-678/25
(2-24108285-02-2a-17022025)

D E C I Z I E

3 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț și Violeta Gîrleanu

examinând, în procedură scrisă, cererea de apel declarată de avocata Doina Ioana-Străisteanu, în interesele lui Vasile Răileanu,

împotriva hotărârii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 26 decembrie 2024, prin care s-a respins acțiunea,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată, în procedura cererilor cu valoare redusă depusă de Vasile Răileanu către Pavel Pînzaru cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor judiciare,-

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 26 septembrie 2024 Vasile Răileanu, prin intermediul avocatei Doina-Ioana Străisteanu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Pavel Pînzaru, solicitând încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reprezentantul reclamantului a invocat că, în toamna anului 2023, pârâtul a solicitat de la Vasile Răileanu un împrumut în sumă de 1 000 de lire sterline, explicând că are nevoie urgentă de mijloace financiare și că va restitui suma în primăvara anului 2024. Având în vedere relațiile de încredere dintre părți, precum și existența unor cunoscuți comuni, reclamantul a acceptat să acorde împrumutul, fără a pune la îndoială intenția pârâtului de a-și executa obligația de rambursare.

Reclamantul a susținut că suma împrumutată a fost acumulată din salariul obținut prin muncă, iar nerestituirea acesteia, în pofida înțelegerii convenite, i-a cauzat dezamăgire și prejudiciu patrimonial. Potrivit acestuia, în luna mai 2024, după expirarea termenului convenit, i-a solicitat pârâtului restituirea celor 1 000 de lire sterline, însă ultimul a refuzat, invocând lipsa mijloacelor financiare. Deși pârâtul a solicitat acordarea unui termen suplimentar pentru achitarea datoriei, acesta nu și-a respectat nici angajamentul ulterior.

Totodată, reclamantului a menționat că acesta a întreprins mai multe tentative de soluționare amiabilă a litigiului, inclusiv prin transmiterea mesajelor prin care solicita restituirea banilor și deplasarea la domiciliul pârâtului. Cu toate acestea, demersurile sale nu au avut rezultatul scontat, iar în cadrul comunicării dintre părți reclamantul ar fi fost supus unor amenințări și manifestări de indignare din partea pârâtului. La 6 septembrie 2024,

reclamantul a solicitat din nou restituirea sumei împrumutate, însă cererea sa a rămas fără răspuns.

În aceste circumstanțe, reclamantul a apreciat că pârâtul nu și-a executat obligația de rambursare a împrumutului în termenul stabilit, fapt ce îi conferă dreptul de a solicita încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere aferente. De asemenea, a invocat dreptul de a recurge la instanța de judecată pentru valorificarea creanței sale, în condițiile neexecutării obligației asumate de pârât Cu privire la cheltuielile de judecată, reclamantul a solicitat compensarea acestora în temeiul art. 90, 94 și 96 din Codul de procedură civilă, incluzând taxa de stat, taxa de timbru, costurile serviciilor executorului judecătoresc, suportate pentru confirmarea autenticității discuțiilor purtate între părți cu privire la împrumut și scadența acestuia, precum și cheltuielile pentru asistență juridică.

Reclamantul Vasile Răileanu a solicitat încasarea de la Pavel Pînzaru a sumei de 22 805,50 lei, echivalentul a 1 000 de lire sterline, cu titlu de datorie, a sumei de 943,37 lei cu titlu de dobândă de întârziere pentru perioada 31 mai 2024 – 24 septembrie 2024, precum și a cheltuielilor de judecată în cuantum total de 18 252,22 lei.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 858, 872, 918 și 921 alin. (1) și (2) din Codul civil, precum și pe dispozițiile art. 90, 94 și 96 din Codul de procedură civilă.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 26 decembrie 2024 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Răileanu către Pavel Pînzaru cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor judiciare, ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului şi termenul de declarare a apelului:

Invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, la la data de 13 ianuarie 2025, Vasile Răileanu a declarat apel, împotriva Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 26 decembrie 2024, solicitând casarea integrală a hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere integrală a acțiunii.

În conformitate cu art. 362 alin. (1) Cod de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acord cu art. 111 alin. (3) Cod de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii, evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

În speță s-a stabilit că, dispozitivul hotărârii Judecătoriei Criuleni, sediul Central a fost emis la 26 decembrie 2024, iar cererea de apel a fost depusă la 13 ianuarie 2025, cu respectarea termenului legal de 30 zile de declarare a apelului.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de apel, apelantul a susținut că hotărârea instanței de fond este neîntemeiată, fiind rezultatul unei aprecieri eronate a probelor și al aplicării incorecte a normelor de drept material și procesual.

În acest sens, apelantul a criticat concluzia instanței potrivit căreia nu s-a stabilit cu certitudine identitatea persoanei cu care a purtat discuțiile prin intermediul rețelei de socializare „Facebook”. Acesta a afirmat că probele administrate, analizate în ansamblu, permit identificarea intimatului Pînzaru Pavel drept persoana care a solicitat și a beneficiat de împrumutul în sumă de 1 000 de lire sterline.

Apelantul a invocat că, în toamna anului 2023, intimatul i-ar fi solicitat suma menționată, angajându-se să o restituie în primăvara anului 2024. Întrucât între părți existau relații de încredere și cunoștințe comune, apelantul a acceptat să acorde împrumutul. Ulterior, în luna mai 2024, solicitând restituirea banilor, acesta ar fi fost informat despre lipsa mijloacelor financiare necesare, iar încercările repetate de soluționare amiabilă a litigiului nu ar fi avut rezultat.

În susținerea poziției sale, apelantul a făcut trimitere la actul de constatare a faptelor și a stărilor de fapt nr. 14 din 13 septembrie 2024, întocmit de executorul judecătoresc Corneliu Vînaga, prin care, potrivit apelantului, s-ar fi confirmat că profilul de Facebook cu denumirea „Pasa Paska” aparține intimatului Pavel Pînzaru, precum și existența schimbului de mesaje referitoare la împrumut. Acesta a considerat că instanța de fond a subapreciat valoarea probatorie a actului respectiv, în pofida prevederilor art. 25 din Codul de executare, potrivit cărora faptele constatate de executorul judecătoresc pot fi utilizate ca probe în procesul de judecată și sunt valabile până la proba contrară.

Totodată, apelantul a criticat pretinsa contradicție dintre concluziile instanței de fond privind identitatea intimatului. În acest sens, a susținut că instanța a comunicat telefonic cu persoana pe care a identificat-o drept Pînzaru Pavel, a amânat examinarea cauzei în urma discuției respective și a expediat actele judiciare la o altă adresă, comunicată telefonic. Prin urmare, în opinia apelantului, concluzia ulterioară potrivit căreia apartenența numărului de telefon intimatului nu ar fi fost dovedită este incompatibilă cu acțiunile procesuale întreprinse de instanță și denotă o apreciere inconsecventă a circumstanțelor cauzei.

De asemenea, apelantul nu a fost de acord cu concluzia instanței de fond referitoare la lipsa unui înscris care să confirme încheierea contractului de împrumut. Acesta a susținut că, în condițiile actuale, acordurile contractuale pot fi încheiate și dovedite prin intermediul mijloacelor de comunicare electronică, inclusiv prin schimbul de mesaje pe rețelele de socializare. În opinia sa, conținutul conversațiilor purtate cu intimatul, coroborat cu actul de constatare întocmit de executorul judecătoresc, confirmă existența înțelegerii privind acordarea sumei de 1 000 de lire sterline și obligația de restituire a acesteia în termenul convenit.

Apelantul a menționat, că instanța de fond nu a examinat probele în ansamblu și nu a corelat conținutul mesajelor electronice cu celelalte circumstanțe ale cauzei, înlăturând nejustificat relevanța actului de constatare. Totodată, a invocat încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, susținând că motivarea hotărârii nu este coerentă și nu permite înțelegerea raționamentului care a stat la baza soluției adoptate.

Aprecierea instanţei de apel:

Verificând legalitatea hotărârii contestate, în cumul cu argumentele invocate în cererea de apel și actele cauzei, Colegiul consideră că cererea de apel este neîntemeiată, urmând a fi respinsă, din următoarele considerente.

Colegiul reține, că acțiunea înaintată de Vasile Răileanu către Pavel Pînzaru cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor judiciare, a fost examinată în procedura cererilor cu valoare redusă, reglementată de capitolul XXI[1] Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 276[4] alin. (5) Cod de procedură civilă, instanţa de apel examinează cererea de apel în procedură scrisă sau cu citarea participanţilor la proces, prevederile art.276[3] fiind aplicabile corespunzător.

Potrivit art. 276[3] alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. Judecătorul poate dispune citarea participanţilor la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică.

În conformitate cu art. 373 Cod de procedură civilă, instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanţa de apel se pronunţă în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanţă. Instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situaţie mai dificilă decât aceea din hotărârea atacată cu apel, cu excepţia cazurilor când consimte şi când hotărârea este atacată şi de alţi participanţi la proces.

Potrivit art. 385 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

Colegiul civil reţine că instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare. (Hiro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil.

Totodată, Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea Gard Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag.26, Moreira Fereira vs Portugalia (nr.2) (Marea Cameră), 11 iulie 2017, parag.84,98).

Conform prevederilor art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale, dacă legea nu dispune altfel.

Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilesc că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Din probatoriul administrat în cauză, Colegiul reține că, prin cererea de chemare în judecată înaintată împotriva lui Pavel Pînzaru, reclamantul Vasile Răileanu a solicitat încasarea sumei de 22 805,50 lei, echivalentul a 1 000 de lire sterline, cu titlu de datorie, a sumei de 943,37 lei cu titlu de dobândă de întârziere pentru perioada 31 mai 2024- 24 septembrie 2024, precum și compensarea cheltuielilor de judecată în cuantum total de 18 252,22 lei.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, în toamna anului 2023, pârâtul Pavel Pînzaru i-ar fi solicitat un împrumut în sumă de 1 000 de lire sterline, motivând că avea nevoie urgentă de mijloace financiare și angajându-se să restituie suma în primăvara anului 2024. Reclamantul a susținut că a transmis banii fără întocmirea unei recipise sau a unui alt înscris, întrucât îl cunoștea pe pârât și avea încredere în acesta.

Examinând cauza, prima instanță a concluzionat că pretențiile reclamantului nu și-au găsit confirmare în probele administrate, motiv pentru care a respins cererea de chemare în judecată.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii contestate prin prisma argumentelor invocate în apel, în coroborare cu materialele cauzei, probele administrate și normele de drept material incidente raportului juridic litigios, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru constată că soluția primei instanțe este întemeiată, fiind rezultatul aprecierii circumstanțelor cauzei și al aplicării normelor de drept relevante.

În susținerea acestei concluzii, Colegiul judiciar reține că, potrivit art. 9 alin. (1) și (2) lit. a) din Codul civil, drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice, acestea putând rezulta, între altele, din contracte și din alte acte juridice.

Conform art. 308 din Codul civil, actul juridic civil reprezintă manifestarea de voință a persoanelor fizice și juridice, îndreptată spre nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice civile.

În conformitate cu art. 316 din Codul civil, actul juridic poate fi încheiat verbal, în scris sau în formă autentică, forma constituind o condiție de valabilitate numai în cazurile expres prevăzute de lege.

Totodată, potrivit art. 317 din Codul civil, actul juridic pentru care legea sau acordul părților nu stabilește forma scrisă ori autentică poate fi încheiat verbal, cu respectarea excepțiilor prevăzute de lege.

Potrivit art. 321 alin. (1) și (2) din Codul civil, actele juridice dintre persoanele fizice trebuie încheiate în scris dacă valoarea obiectului lor depășește 1 000 de lei, iar, în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoare. Forma scrisă poate fi realizată atât prin întocmirea unui singur înscris semnat de părți, cât și prin schimbul de scrisori, telegrame, telefonograme, documente electronice sau alte mijloace similare, semnate de partea care le-a expediat.

Conform art. 322 din Codul civil, nerespectarea formei scrise a actului juridic atrage, de regulă, decăderea părților din dreptul de a solicita proba cu martori pentru dovedirea actului, nulitatea intervenind numai dacă acest efect este prevăzut expres de lege sau de acordul părților.

În sensul art. 774 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea prestației, iar debitorul este ținut să o execute.

Potrivit art. 776 din același cod, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Totodată, art. 992 din Codul civil definește contractul drept acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane, prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

Conform art. 1028 din Codul civil, dacă legea sau acordul părților impune o anumită formă pentru valabilitatea contractului, acesta se consideră încheiat la îndeplinirea condiției de formă. De asemenea, pentru valabilitatea unui contract prin care se recunoaște existența unei obligații este necesară o declarație scrisă de recunoaștere.

În ceea ce privește raportul juridic invocat în speță, art. 1242 alin. (1) și (2) din Codul civil prevede că, prin contractul de împrumut, împrumutătorul transmite sau se obligă să transmită în proprietatea împrumutatului bani ori alte bunuri fungibile, iar acesta din urmă se obligă să restituie aceeași sumă de bani sau bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului convenit. Contractul de împrumut este gratuit dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

Raportând normele de drept enunțate la circumstanțele de fapt ale cauzei, Colegiul judiciar constată că prima instanță a ajuns la o concluzie întemeiată în ceea ce privește insuficiența probelor prezentate pentru confirmarea existenței raportului juridic de împrumut dintre Vasile Răileanu și Pavel Pînzaru.

Astfel, din examinarea actului de constatare a faptelor și a stărilor de fapt nr. 14 din 13 septembrie 2024, întocmit de executorul judecătoresc Corneliu Vînaga, rezultă că acesta consemnează conținutul unor conversații purtate prin intermediul aplicațiilor de mesagerie „Messenger” și „WhatsApp”, referitoare la pretinsa datorie de 1 000 de lire sterline și la solicitarea restituirii acesteia.

Cu toate acestea, simpla consemnare a conținutului unor conversații electronice nu conduce, prin ea însăși, la concluzia certă că interlocutorul reclamantului este pârâtul Pavel Pînzaru și nici nu demonstrează, în mod automat, transmiterea efectivă a sumei pretinse cu titlu de împrumut. În speță, persoana respectivă figurează în lista contactelor telefonului mobil prezentat de reclamant sub denumirea „Pasa Chișinău”, asociată numărului de telefon +37367766655, iar contul de Facebook utilizat în conversații poartă denumirea „Pasa Paska”.

Or, denumirea atribuită unui contact telefonic sau unui profil de pe o rețea de socializare nu constituie, în sine, o dovadă suficientă a identității titularului acestuia. Pentru stabilirea legăturii dintre contul utilizat în conversații și persoana pârâtului, era necesară examinarea acestor elemente în coroborare cu celelalte probe administrate în cauză.

Totodată, conținutul conversațiilor, astfel cum a fost consemnat în actul de constatare, nu permite identificarea cu suficientă certitudine a tuturor elementelor esențiale ale raportului juridic invocat, în special a acordului neechivoc privind transmiterea sumei de 1 000 de lire sterline cu titlu de împrumut, a obligației de restituire și a termenului convenit.

Colegiul judiciar apreciază ca neîntemeiate criticile apelantului referitoare la aprecierea de către prima instanță a Actului de constatare a faptelor și a stărilor de fapt nr. 14 din 13 septembrie 2024, întocmit de executorul judecătoresc Vînaga Corneliu, precum și la pretinsa identificare insuficientă a intimatului în calitate de persoană cu care au fost purtate conversațiile electronice.

În acest sens, Colegiul reține că, potrivit art. 25 din Codul de executare, faptele constatate de executorul judecătoresc prin actul întocmit în condițiile legii pot fi utilizate ca probe în procesul de judecată, fiind valabile până la proba contrară. Cu toate acestea, valoarea probatorie a unui asemenea act trebuie apreciată în limitele faptelor efectiv constatate de executorul judecătoresc, fără a extinde efectele sale asupra unor împrejurări care nu au fost stabilite în mod direct.

Prin urmare, chiar dacă actul menționat confirmă existența și conținutul anumitor conversații purtate prin intermediul aplicațiilor „Messenger” și „WhatsApp”, această împrejurare nu demonstrează, prin ea însăși, nici identitatea certă a interlocutorului, nici transmiterea efectivă a sumei pretinse și nici existența unui acord neechivoc privind condițiile împrumutului. Actul de constatare nu poate substitui probele necesare pentru stabilirea acestor elemente esențiale ale raportului juridic litigios.

Contrar susținerilor apelantului, faptul că în conversațiile consemnate se regăsesc referiri la anumite sume de bani, inclusiv la „1000 de pounds” și „1000 de euro”, nu este suficient pentru a concluziona că între reclamant și pârât a fost încheiat un contract de împrumut având ca obiect suma de 1 000 de lire sterline. Conținutul comunicărilor urmează a fi examinat în ansamblu, iar simpla menționare a unor sume nu confirmă, în lipsa altor elemente probatorii concludente, că acestea au fost efectiv transmise cu titlu de împrumut și că interlocutorul și-a asumat obligația de a le restitui în termenul indicat.

De asemenea, Colegiul nu poate reține argumentul potrivit căruia denumirea contului de Facebook „Pasa Paska” și înscrierea contactului telefonic sub numele „Pasa Chișinău” ar constitui dovezi suficiente ale identității intimatului. Aceste elemente reflectă modalitatea în care contactul respectiv a fost salvat în telefonul reclamantului și denumirea profilului utilizat în mediul online, însă nu confirmă, în mod autonom, că respectivul cont sau număr de telefon aparține pârâtului Pavel Pînzaru. În lipsa unor probe suplimentare care să stabilească în mod concludent această legătură, identificarea interlocutorului rămâne incertă.

Totodată, Colegiul subliniază că posibilitatea încheierii actelor juridice prin intermediul mijloacelor electronice nu este contestată. Într-adevăr, dispozițiile art. 321 din Codul civil permit realizarea formei scrise prin schimbul de documente electronice și prin alte mijloace de comunicare prevăzute de lege. Cu toate acestea, utilizarea unui asemenea mijloc de comunicare nu dispensează partea care invocă existența contractului de obligația de a demonstra că mesajele provin de la persoana căreia îi sunt atribuite și că din conținutul acestora rezultă acordul de voință asupra elementelor esențiale ale raportului juridic invocat.

În speță, reclamantul a afirmat că a transmis pârâtului suma de 1 000 de lire sterline, convenind asupra restituirii acesteia în primăvara anului 2024. Cu toate acestea, în lipsa unor probe concludente privind identitatea interlocutorului, transmiterea efectivă a banilor și asumarea de către pârât a obligației de restituire, susținerile apelantului referitoare la relațiile de încredere dintre părți, la cunoașterea lor reciprocă și la încercările ulterioare de soluționare amiabilă nu pot suplini lipsa dovezilor necesare pentru confirmarea existenței împrumutului.

Or, potrivit regulilor generale privind sarcina probațiunii, partea care pretinde existența unui drept trebuie să dovedească împrejurările de fapt pe care își întemeiază pretențiile. În consecință, simpla invocare a unei înțelegeri verbale sau electronice nu este suficientă atunci când elementele probatorii prezentate nu permit stabilirea cu certitudine a existenței și conținutului acesteia.

Nu poate fi reținută nici critica referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Din argumentele invocate în apel nu rezultă că prima instanță ar fi împiedicat exercitarea drepturilor procesuale ale reclamantului sau ar fi refuzat examinarea probelor relevante. Dezacordul apelantului cu modul în care instanța a apreciat valoarea probatorie a actului de constatare și a conversațiilor electronice nu demonstrează, prin el însuși, încălcarea garanțiilor unui proces echitabil, atât timp cât soluția se întemeiază pe examinarea probelor administrate și pe constatarea insuficienței acestora pentru confirmarea pretențiilor deduse judecății.

Prin urmare, Colegiul judiciar concluzionează că argumentele invocate în cererea de apel exprimă, în esență, dezacordul apelantului cu aprecierea probelor efectuată de prima instanță, fără a răsturna concluzia potrivit căreia existența raportului juridic de împrumut dintre Vasile Răileanu și Pavel Pînzaru nu a fost demonstrată prin probe suficiente și concludente. În aceste condiții, pretențiile privind încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere nu pot fi admise în lipsa confirmării obligației principale pretinse, iar soluția primei instanțe de respingere a acțiunii urmează a fi menținută.

În concluzie, având în vedere că criticile invocate de apelantă, susținute prin argumente ce reflectă propria apreciere asupra circumstanțelor de fapt ale cauzei, nu sunt de natură să răstoarne soluția de respingere a acțiunii, Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul și de a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 385 alin.(1) lit. a), art. art. 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel declarată de avocata Doina Ioana-Străisteanu, în interesele lui Vasile Răileanu.

Se menține hotărârea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 26 decembrie 2024, emisă în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată, în procedura cererilor cu valoare redusă depusă de Vasile Răileanu către Pavel Pînzaru cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor judiciare.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Violeta Gîrleanu